

Arrest

nr. 186 168 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VRINTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 10 september 2015 bij de Belgische ambassade te Caïro, Egypte, een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met haar Egyptische echtgenoot die legaal in België verblijft.

1.2. Op 27 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 30 november 2017 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokken kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, art. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”;

Overwegende dat op datum van 10/09/2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. N. F. E. A. (...), geboren op (...)1986, van Egyptische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, E. M. M. M. I. (...), geboren op (...)1970 van Egyptische nationaliteit te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat mijnheer E. M. M. M. I. (...) door het OCMW van Antwerpen in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Motivatie

Betrokken kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,§1, art. 1, 4° of 5° of art. 10bis,§2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij in de synthesememorie de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

Het middel gaat als volgt:

"A. Het verzoekschrift

4.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 10 § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen, doordat haar visum werd geweigerd omdat de echtgenoot van verzoekster slechts was tewerkgesteld onder het artikel 60 § 7 van de wet op het OCMW bepaalde stelsel, terwijl dit feit op zich niet volstaat om te besluiten dat het volgens artikel 10 §2, derde lid van de wet van 15 december 1980 te leveren bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet zou zijn geleverd en trouwens volgens artikel 10§5 van die wet de werkloosheidsuitkeringen, waarvan in principe na een tewerkstelling in het kader van artikel 60 § 7 van de OCMW-wet kan worden genoten, volwaardig in aanmerking komen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen.

5.

Het feit op zich dat de gezinshereniger tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 § 7 van de OCMW-wet en deze tewerkstelling van rechtswege een einde zal nemen op het ogenblik dat hij voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om in aanmerking te komen voor werkloosheidsuitkeringen, betekent inderdaad niet dat de inkomsten uit die tewerkstelling niet toereikend, stabiel en/of regelmatig zouden kunnen zijn (RvV nrs. 136.369 en 136.363 van 15 januari 2015; RvV nr. 135.900 van 7 januari 2015; RvV nr. 132.653 van 31 oktober 2014; RvV nr.99.704 van 25 maart 2013). In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat vermeld, is het dus op zich van geen belang dat het gaat om een sociale tewerkstelling, dat die tewerkstelling wordt gesubsidieerd en dat geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn.

Gezien integendeel zo'n tewerkstelling op het einde toegang zal geven tot het recht op werkloosheidsuitkeringen en artikel 10 § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking mogen worden genomen om de bestaansmiddelen te beoordelen, mogen ook de inkomsten die tijdens die tewerkstelling aan de gezinshereniger worden uitgekeerd niet uit de categorie van de te beoordelen bestaansmiddelen worden geweerd.

6.

In casu blijkt noch met de duur van de tewerkstelling conform artikel 60 § 7 van de OCMW-wet noch met de mogelijkheden van de echtgenoot van verzoekster om na het verstrijken van die tewerkstelling ander werk te vinden, rekening te zijn gehouden, terwijl dit nochtans noodzakelijk was om de inkomsten die uit die tewerkstelling worden gegenereerd, al dan niet als toereikend, stabiel en/of regelmatig te kunnen beschouwen.

De (voltijdse) tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wet heeft een aanvang genomen op 21.10.2014 en was dus op het ogenblik van de aanvraag al bijna een jaar lopende. Gezien deze pas een einde zal nemen na 488 arbeidsdagen, was ze zelfs nog aan de gang toen de weigeringsbeslissing werd genomen. Ze duurt dus prima facie op zich al lang genoeg om de inkomsten als stabiel, toereikend en regelmatig te aanzien.

Gezien anderzijds uit geen enkele element van de beslissing blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet actief op zoek zou gaan naar werk, zou het ook onwettelijk zijn om de werkloosheidsuitkeringen waarop hij na zijn tewerkstelling conform artikel 60 § 7 aanspraak zou kunnen maken, buiten beschouwing te laten. Ook op dit punt bevat dus de bestreden beslissing een manifest motiveringsgebrek.

B. REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN.

7.

Ten onrechte blijft verwerende partij beweren dat met de inkomsten die de referentiepersoon genereert uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60 § 7 van de OCMW-wet geniet, geen rekening zou kunnen worden gehouden omdat die tewerkstelling gefinancierd wordt vanuit het sociaal bijstandsstelsel en die tewerkstelling slechts tijdelijk is.

Uit artikel 40 ter van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid met welk een soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt inderdaad enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn, ongeacht het feit dat die tewerkstelling vanuit het sociaal bijstandsstelsel zou worden gefinancierd (RvV nr.150.195 van 30 juli 2015). Dat die tewerkstelling in principe slechts tijdelijk is, wil trouwens niet zeggen dat de inkomsten die daaruit voortvloeien niet stabiel en/of regelmatig zouden kunnen zijn (RvV nr. 132653 van 31 oktober 2014)

8.

Het gegeven dat de doelstelling van de tewerkstelling van artikel 60 § 7 van de OCMW –wet erin bestaat om de betrokkene terug in het arbeidsproces of het in het stelsel van de sociale zekerheid in te

schakelen, betekent niet dat de inkomsten die uit dergelijke tewerkstelling worden ontvangen zouden moeten beschouwd worden als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet mag niet afgeleid worden met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen moet aantonen (RvV nr 150.195 van 30 juli 2015).

Gelet op de doelstelling van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, namelijk vermijden dat de gezinshereniger en zijn gezin ten laste zouden vallen van de openbare overheden, zou het trouwens van weinig consistentie getuigen wanneer artikel 40ter van de vreemdelingenwet wel zou toelaten de werkloosheidsuitkeringen van wie actief naar werk zoekt in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, maar niet de inkomsten uit arbeid van wie is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, dat juist tot doel heeft de betrokkene opnieuw in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van sociale zekerheid, daarin begrepen het werkloosheidsstelsel. (RvV nr. 150.195 van 30 juli 2015).

9.

Er dient dus besloten te worden dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden doordat zij de inkomsten die de echtgenoot van verzoekster maandelijks genereert uit zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60 § 7 van de OCMW-wet bewust niet in overweging heeft genomen en zodoende tot het onredelijke besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.”

3.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

“In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat het niet van belang is dat het gaat om een tewerkstelling die gesubsidieerd wordt door de overheid. Zij stelt bovendien dat haar echtgenoot na de artikel 60-tewerkstelling toegang zal hebben tot het recht op een werkloosheidsuitkering, dat overeenkomstig artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

De tewerkstelling van haar echtgenoot, zou al lang genoeg duren om de inkomsten die eruit voortvloeien als stabiel, toereikend en regelmatig te aanzien.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een visumaanvraag indiende in de hoedanigheid van de echtgenote van een derdelander, zodat de bestreden beslissing is genomen bij toepassing van artikel 10, §2 en §5 van de wet van 15 december 1980, waarin wordt bepaald:

“§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 van de organieke wet van het O.C.M.W.. Zij betwist evenmin dat die tewerkstelling gesubsidieerd wordt met openbare middelen en tot doel heeft iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid. Het betreft dus een tewerkstelling die een overgang maakt tussen het sociaal bijstandsstelsel en het sociaal zekerheidsstelsel. Zij kan niet ernstig ontkennen dat haar echtgenoot tijdens die tewerkstelling gefinancierd wordt vanuit het sociaal bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheden en dat de tewerkstelling bovendien tijdelijk van aard is.

Met haar betoog dat het niet van belang is dat het gaat om een tewerkstelling die gesubsidieerd wordt met openbare middelen en dat artikel 10, §5 uitdrukkelijk voorziet dat de werkloosheidsuitkering, waar haar echtgenoot na de artikel 60-tewerkstelling recht op zal hebben, in aanmerking dient te worden genomen, weerlegt zij het determinerend motief van de bestreden beslissing niet. Dit motief bestaat erin dat haar echtgenoot heden ten laste valt van de openbare overheden, gelet op het feit dat de artikel 60-

tewerkstelling gefinancierd wordt vanuit het sociaal bijstandsstelsel en dat de tewerkstelling slechts tijdelijk is. Zij meent derhalve onterecht dat sprake is van inkomsten in de zin van artikel 10, §2 van de wet van 15 december 1980, gezien een artikel 60-tewerkstelling een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand inhoudt.

Zij beperkt zich verder nog tot een hypothetische betoog als zou haar man in de toekomst een werkloosheidsuitkering ontvangen, die overeenkomstig artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet in aanmerking zal dienen te worden genomen en laat daarenboven verkeerdelijk uitschijnen als zou verwerende partij het bewijs dienen te leveren dat de referentiepersoon in de toekomst actief op zoek zou gaan naar werk. Verzoeksters kritiek is niet dienstig, daar het niet over de huidige situatie van de referentiepersoon handelt en zodoende niet van die aard afbreuk te doen aan het determinerend motief dat verzoeksters echtgenoot thans ten laste valt van de openbare overheden.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 129.336 van 15 september 2014: "De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de OCMW-wet blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is inde tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij het begroten van de bestaansmiddelen zodat op kennelijk redelijke wijze in de eerste bestreden beslissing is gesteld dat het een vorm van verhoogde staatstoelage betreft die te vergelijken valt met een leefloon of financiële hulp en op afgeleide wijze een belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c))." Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum, artikel 10, §5 heeft miskend of dat het determinerende motief van die beslissing gebaseerd is op onjuiste gegevens.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.4. Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– [...]”

Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.5. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de inkomsten die de referentiepersoon verwerft uit zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1967 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij benadrukt in de synthesesamenvatting dat het gegeven dat haar echtgenoot is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat deze referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij acht deze conclusie onredelijk.

Het feit op zich dat de gezinshereniger is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en deze tewerkstelling van rechtswege een einde zal nemen op het ogenblik dat hij voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om in aanmerking te komen voor werkloosheidsuitkeringen, betekent niet dat deze inkomsten niet toereikend, stabiel en regelmatig kunnen zijn. Het is dus volgens verzoekende partij van geen belang dat het gaat om een sociale tewerkstelling, dat die tewerkstelling gesubsidieerd wordt en dat geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Het gegeven dat de doelstelling van een dergelijke tewerkstelling erin bestaat om de betrokkene terug in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid in te schakelen, betekent niet dat de inkomsten uit een dergelijke tewerkstelling moeten worden beschouwd als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel.

Verzoekende partij betoogt eveneens dat het feit dat deze tewerkstelling van rechtswege een einde zal nemen op het ogenblik dat de referentiepersoon de volledige rechten op de sociale zekerheid heeft verworven, niet betekent dat de inkomsten uit die tewerkstelling niet toereikend, stabiel of regelmatig zouden kunnen zijn. Hierbij merkt zij op dat een dergelijke tewerkstelling na afloop recht zal geven op een werkloosheidsuitkering. Nu een werkloosheidsuitkering volgens artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet in aanmerking mag worden genomen om de bestaansmiddelen te beoordelen, mogen ook de inkomsten die tijdens de tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet worden verworven niet uit de categorie van de te beoordelen bestaansmiddelen worden geweerd. In de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde onder meer rekening heeft gehouden met de duur van de tewerkstelling van haar echtgenoot, hetgeen noodzakelijk is om na te gaan of de voorgelegde bestaansmiddelen als stabiel, toereikend en regelmatig kunnen worden beschouwd.

3.7. In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande in de eerste plaats benadrukt dat verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet en dat zij evenmin betwist dat die tewerkstelling wordt gesubsidieerd met openbare middelen en tot doel heeft iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid. Het betreft dus een tewerkstelling die een overgang maakt tussen het sociaal bijstandsstelsel en het sociaal zekerheidssstelsel. Verzoekende partij kan volgens de verwerende partij niet ernstig betwisten dat haar echtgenoot tijdens deze tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit het sociaal bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheden. De verwerende partij stelt dat het betoog van de verzoekende partij dat het niet van belang is dat het gaat om een tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en dat artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de werkloosheidsuitkering, waar haar echtgenoot na deze tewerkstelling recht op zal hebben – hetgeen een hypothetisch betoog uitmaakt, zo wordt eveneens opgemerkt in de nota –, in aanmerking dient te worden genomen, het determinerende motief van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Dit is de vaststelling dat haar echtgenoot heden ten laste valt van de openbare overheden, gelet op het feit dat diens tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit het sociaal bijstandsstelsel en het een tewerkstelling betreft die slechts tijdelijk is. In de nota wordt tot slot nog verwezen naar het arrest nr. 129 336 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 september 2014 en naar de niet -toelaatbaarheidsbeschikking nr. 9224 van de Raad van State van 20 november 2012.

3.8. De bewering van de gemachtigde dat de te vervoegen vreemdeling is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd, zoals terecht wordt aangehaald in de nota met opmerkingen.

3.9. De Raad kan de stelling van verzoekende partij bijtreden dat inkomsten verworven uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet kunnen worden uitgesloten omdat deze worden gesubsidieerd vanuit openbare middelen.

De Raad wijst erop dat deze tewerkstelling niet uitdrukkelijk wordt opgenomen in artikel 10, §5, tweede lid, 2° (en 3°) van de Vreemdelingenwet, waarin de inkomsten zijn vermeld die ipso facto zijn uitgesloten als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Evenmin kan deze tewerkstelling worden ondergebracht onder het in artikel 10, §5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet opgenomen containerbegrip *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

In deze past het de context van voormelde tewerkstelling te situeren.

De Raad wijst erop dat in artikel 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie de OCMW's de taak wordt toebedeeld om het recht op maatschappelijke integratie te verzekeren, waarbij wordt verduidelijkt dat deze maatschappelijke integratie kan bestaan uit een *“tewerkstelling en/of een leefloon, die al dan niet gepaard gaan met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie”*. Aldus onderscheiden er zich meerdere vormen van maatschappelijke integratie, met name:

- een leefloon;
- een leefloon, gepaard gaand met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie;
- een tewerkstelling, gepaard gaand met een gedeeltelijk leefloon;
- een tewerkstelling.

Gelet op de hierboven beschreven verscheidene vormen van maatschappelijke integratie – waarbij niet elke vorm de uitbetaling van een leefloon impliceert – kan niet worden volstaan met de vaststelling dat een tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke integratie uitmaakt, opdat deze zou ressorteren onder de sociale bijstand. Aldus dringt zich een nader onderzoek naar de precieze aard van deze tewerkstelling op. Luidens artikel 60, §7 van de OCMW-wet neemt het OCMW alle maatregelen om een persoon, die het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van de werkloosheidsuitkeringen te verkrijgen, dan wel om diens werkervaring te bevorderen, een betrekking te bezorgen, waarbij het OCMW in voorkomend geval deze vorm van dienstverlening verschaft door zelf op te treden als werkgever, hetzij via een tewerkstelling voorzien door het OCMW zelf, hetzij via een terbeschikkingstelling van de betrokken persoon aan welbepaalde andere tewerkstellingsplaatsen. Hierbij kan worden opgemerkt dat deze *“andere tewerkstellingsplaatsen”* geenszins zijn beperkt tot de OCMW's of overige overheidsinstanties, doch tevens private ondernemingen kunnen betreffen die een overeenkomst hebben gesloten met het

OCMW. Verder volgt uit artikel 56, §3 van de OCMW-wet dat deze tewerkstelling volledig wordt beheerst door de bepalingen van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten. Een arbeidscontract, gesloten op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, betreft aldus niet zonder meer een contract sui generis, doch een eigenlijke arbeidsovereenkomst, onderhevig aan alle verplichtingen en rechten, zoals deze voortvloeien uit de wet op de arbeidsovereenkomsten. In deze is de artikel 60, §7-werknemer verplicht, onder gezag van de werkgever, zijn werk te verrichten, op de wijze die is overeengekomen en is de werkgever verplicht in ruil hiervoor een loon uit te betalen, op de wijze die is overeengekomen. De gemachtigde baseert zich op louter twee aspecten om, niettegenstaande deze arbeidsverhouding, te oordelen dat een tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van sociale bijstand, met name enerzijds omdat men enkel in aanmerking komt voor deze vorm van tewerkstelling indien men tevens in aanmerking komt voor een leefloon en anderzijds omdat deze vorm van tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit openbare middelen, hetgeen volgens de gemachtigde tot gevolg heeft dat de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheid.

Wat betreft de eerste reden, kan deze niet overtuigen. Het gegeven dat men gerechtigd moet zijn op een leefloon, opdat men zich op deze vorm van maatschappelijke integratie kan beroepen, impliceert nog niet dat deze dienstverlening als sociale bijstand kan worden beschouwd. Hierbij kan de gemachtigde het gegeven niet buiten beschouwing laten dat de betrokken persoon – hoewel hij in beginsel gerechtigd is op een leefloon – geen gebruik maakt van de maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon, doch in tegendeel besluit een beroep te doen op de vorm van maatschappelijke integratie die bestaat uit een tewerkstelling. Deze twee vormen van maatschappelijke integratie zijn van elkaar te onderscheiden en het gegeven dat men dient te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van de ene vorm – d.i. het leefloon – maakt nog niet dat de andere vorm – d.i. de tewerkstelling – hiermee zou moeten worden gelijkgeschakeld. Het past in deze nog te wijzen op de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de tewerkstellingsopdracht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in het kader van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie¹ (overgenomen in de algemene omzendbrief van 17 juni 2015 inzake de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie²), waarin wordt gesteld: *“Bovenstaande [d.i. het gegeven dat de betrokkene recht heeft op maatschappelijke integratie] neemt niet weg dat de persoon die zijn recht op maatschappelijke integratie uitoefent in de vorm van een tewerkstelling, een volwaardig werknemer is. Hij is niet als een uitkeringsgerechtigde te beschouwen, in dit geval als een gerechtigde op een leefloon. Zijn statuut is ondubbelzinnig dat van verloond werknemer.”* Uit dezelfde omzendbrief, blijkt ook: *“het feit dat de persoon die zijn recht op maatschappelijke integratie uitoefent in de vorm van een tewerkstelling, een volwaardig werknemer is, heeft tot gevolg dat de voordelen, verbonden aan het statuut van leefloongerechtigde [...] vervallen.”* Dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet ook dient te worden beschouwd als een volwaardige tewerkstelling – en aldus meer is dan het louter voorzien in een vorm van inkomsten, in afwachting van de opbouw van de volledige rechten in de sociale zekerheid, aan personen die zich in een situatie bevinden waarin ze recht hebben op maatschappelijke integratie – blijkt ook uit artikel 36 wet van 26 mei 2002 juncto artikel 5, §4bis van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, luidens hetwelk de betoelaging van de tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet *“verschuldigd [blijft] aan het centrum tot aan het einde van de arbeidsovereenkomst, zelfs als de familiale of inkomenstoestand van de betrokken werknemer in de loop van de arbeidsovereenkomst verandert of indien hij zich in een andere gemeente vestigt.”* Dit wordt in voormelde omzendbrief van 21 oktober 2002 tevens benadrukt. Zo wordt verduidelijkt dat het gegeven dat de *“betrokkene niet meer gerechtigd is op maatschappelijke integratie daarentegen niet in[houdt] dat een OCMW een tewerkstelling van een rechthebbende op eigen initiatief kan beëindigen omdat hij niet meer voldoet aan de algemene voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie. Een aangevragen tewerkstelling wordt geregeerd door een arbeidsovereenkomst waarop alle regels van het arbeidsrecht van toepassing zijn; zij kan dus niet zomaar afgebroken worden.”* Eens men start met een tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet neemt aldus het werknemersstatuut een aanvang, waarbij enige latere (gunstige) verandering in de financiële situatie geen invloed heeft op de voortzetting van deze tewerkstelling.

De gemachtigde kan, niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, er zich niet toe beperken louter te wijzen op het gegeven dat de tewerkstelling wordt betaald met openbare middelen, om zonder meer

¹ <http://www.mi-is.be/sites/default/files/documents/OB%202002-10-21%20NL.pdf>

² <http://www.mi-is.be/nl/wetgeving/algemene-omzendbrief-betreffende-de-wet-van-26-mei-2002-betreffende-het-recht-op-maatschappelijke-integratie>

te concluderen dat deze vorm van tewerkstelling aldus een vorm van sociale bijstand uitmaakt. De gemachtigde gaat hiermee volledig voorbij aan de concrete eigenschappen van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, waarbij hij niet zonder meer abstractie kan maken van het gegeven dat de betrokkene wel degelijk daadwerkelijke arbeid verricht in ruil voor het loon dat hij ontvangt en tevens werknemersbijdragen afstaat. Dat geen werkgeversbijdragen zijn verschuldigd – waarbij de Raad bovendien opmerkt dat de OCMW's niet zonder meer vrij zijn in de besteding deze niet-verschuldigde bijdragen, doch deze dienen aan te wenden in het kader van het treffen van maatregelen ter bevordering van de tewerkstelling – is in deze evenmin een overtuigend element.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad, dient te worden benadrukt dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Aangaande de verwijzing naar de niet-toelaatbaarheidsbeschikking van de Raad van State, wijst de Raad erop dat in huidige zaak in voormelde punten op omstandige wijze werd uiteengezet op grond waarvan de Raad het correct acht waar verzoekende partij aangaf dat de inkomsten, gegenereerd uit een artikel 60, §7 van de OCMW-wet tewerkstelling, in aanmerking dienen te worden genomen. De gemachtigde kan er zich in deze omstandigheden niet louter toe beperken andermaal te wijzen op de inhoud van voormelde beschikking van de Raad van State, waarin weliswaar wordt gesteld *“que l'article 60 de la loi précité recouvre bien une forme d'aide sociale attribuée par le CPAS”*, doch waarin niet wordt ingegaan op de hierboven weergegeven uitgebreide conceptualisering van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet.

Gelet op het bovenstaande, concludeert de Raad dat de gemachtigde niet zonder meer kan verwijzen naar de betoelaging van de OCMW's bij de organisatie van de tewerkstelling op grond artikel 60, §7 van de OCMW-wet, om vast te stellen dat de inkomsten gegenereerd uit deze tewerkstelling een vorm van sociale bijstand zouden uitmaken.

3.10. Wat de tijdelijkheid van deze tewerkstelling betreft, die nogmaals wordt aangestipt in de nota met opmerkingen, wijst de Raad erop dat – hoewel het gerechtvaardigd kan zijn dat de gemachtigde enige prospectieve beoordeling maakt van de waarschijnlijkheid dat de referentiepersoon zijn bestaansmiddelen behoudt – het gegeven dat deze tewerkstelling van rechtswege een einde neemt wanneer de volledige rechten in de sociale zekerheid zijn opgebouwd, nog niet impliceert dat zij niet in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Uit het motief van de bestreden beslissing – met name *“vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten”* – blijkt dat de gemachtigde valt over de principiële tijdelijkheid van de tewerkstelling, doch de Raad ziet niet in waarom deze tijdelijkheid er ipso facto toe zou moeten leiden, dat deze vorm van tewerkstelling geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zou kunnen genereren, zoals verzoekende partij terecht aanstipt in haar synthesememorie. De tijdelijkheid van de tewerkstelling impliceert immers niet dat de referentiepersoon na beëindiging hiervan niet langer zou beschikken over de nodige bestaansmiddelen, nu deze tewerkstelling veeleer zal voortvloeien in ofwel een 'klassieke' tewerkstelling, ofwel – zoals in de synthesememorie wordt aangehaald – in een werkloosheidsuitkering, waarbij de Raad aanstipt dat de werkloosheidsuitkering inderdaad niet ipso facto is uitgesloten als een in aanmerking te nemen vorm van bestaansmiddelen. Het bezwaar van de gemachtigde dat deze tewerkstelling altijd tijdelijk is, overtuigt aldus niet. Waar in de nota met opmerkingen nog wordt gewezen op het hypothetisch betoog in verband met de mogelijke verdere situatie van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat dergelijke hypothesen inherent zijn aan een prospectieve benadering van iemands toekomstige situatie. De Raad kan bovendien enkel opmerken dat het risico op een andere uitkomst dan een 'klassieke' tewerkstelling, dan wel een werkloosheidsuitkering in casu niet manifest hoger ligt dan bij enige andere vorm van reguliere tewerkstelling. Ook een persoon die wordt tewerkgesteld middels een reguliere arbeidsovereenkomst van (on)bepaalde duur, kan worden geconfronteerd met een verandering van zijn werksituatie. Het risico dat de onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet tewerkgestelde zou terugvallen op een leefloon – omdat hij, alvorens de vereiste rechten in de sociale zekerheid te hebben opgebouwd, bijvoorbeeld wordt ontslagen of wegens ziekte langer dan de periode van het gewaarborgd loon arbeidsongeschikt blijft – bestaat evengoed in hoofde van een 'reguliere' werknemer. Ook laatstgenoemde kan bijvoorbeeld ontslagen worden, alvorens de vereiste rechten in de sociale zekerheid te hebben opgebouwd, en zodoende op een leefloon dienen terug te vallen.

3.11. Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde op onredelijke wijze de inkomsten van de referentiepersoon, gegenereerd uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, niet in overweging heeft genomen. Verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enige middel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES